

RĂSCUMPĂRARE ÎN DESĂVÂRȘIRE ȘI ÎN BUCURIE

Sunt bucuros pentru că pot să vă salut din nou în Numele preaiubitului nostru Domn Isus Hristos, Fiul înviat al lui Dumnezeu. Când am intrat, El era deja prezent în locul acesta, așa că așteptăm să vedem din belșug „peste ceea ce putem face sau gândi noi,” binecuvântările pe care le va revărsa peste noi, spre slava și mărirea lui Isus Hristos.

Dacă va fi cu voia Domnului, în următoarele zile aş vrea să țin câteva campanii în care să nu avem doar predici și învățătură din Scriptură, ci voi face și chemări la altar și rugăciuni pentru bolnavi. Aș vrea să fie adunări de modă veche, cum obișnuiau să aibă cu ani în urmă baptiștii. (Cineva spune: „Amin!”). Doar pe doi dintre baptiști i-am auzit spunând „Amin.” Unde sunt restul? Cineva întreabă: „Frate Branham, ai fost baptist?” Da.

Eu am predicat odată în Arkansas și acolo a fost vindecat un om bătrân. Era nazarinean, iar a doua zi după vindecare, umbla prin oraș cu cârjele pe umăr. Își scrisese cu litere mari următoarele cuvinte: „Dumnezeu m-a scăpat de acestea seara trecută.”

Acest bărbat era din Little Rock și era olog de câțiva ani. Îl cunoșteau toți oamenii din zonă pentru că stătea jos și vindea creioane. Aceasta a făcut ca vindecarea lui să stârnească o mare vâlvă în oraș.

Două seri mai târziu, în timp ce predicam, el s-a ridicat în picioare și a zis: „Numai o clipă, frate Branham. Te superi dacă te întreb ceva?”

„Nu, domnule,” am răspuns eu.

„Când te-am auzit predicând am crezut că ești nazarinean. Apoi am văzut în jurul tău o mulțime de penticostali, și cineva mi-a zis că ești penticostal, iar adineauri te-am auzit chiar pe tine spunând că ai fost baptist. Iartă-mă, dar nu înțeleg nimic.”

„Este foarte simplu,” am răspuns. „Eu sunt penticostal, nazarinean, baptist, etc. Așa este.

Prieteni, eu nu aparțin de nici o denominațiune bisericească și totuși aparțin de fiecare din ele.

Când am pornit pe drumul credinței, a spus: „Hristos este Capul meu, Biblia aceasta este Îndrumătorul meu, iar lumea este biserica mea.” Și dorința mea este să fie așa până voi muri.

Pentru că văd peste tot târgi și paturi de campanie cu bolnavi, mă gândesc că peste o zi sau două vom avea un serviciu de vindecare. Mă simt neliniștit și aștept să se întâmple ceva aici în Louisville, Kentucky, pentru că acesta este orașul meu natal.

N-am avut niciodată o adunare bună aici, dacă pot spune așa. Nu vreau să supăr pe nimeni, pentru că și în alte locuri am avut o mulțime de adunări rele. Am vrut să spun că-mi este foarte greu să vorbesc aici, pentru că acesta este orașul meu. Nu știu de ce, dar mi-e greu să trec peste aceasta. Probabil se împlinește și cu mine ceea ce a spus Isus: „*Nicăieri nu este prețuit un proroc mai puțin decât în patria și în casa Lui.*” (Matei 13.57).

Acesta este motivul pentru care cred că nu voi ajunge niciodată să văd în locul acesta minuni remarcabile.

Acum un an sau doi, am avut o adunare în Jeffersonville și acolo a fost o femeie de aici din Kentucky. Nu mai umblase de șaptesprezece ani, dar în seara aceea Domnul a vindecat-o, așa că s-a întors acasă pe deplin sănătoasă. Cred că mulți dintre voi își amintesc.

Deci, m-ar bucura mult dacă s-ar întâmpla ceva deosebit, aici în Louisville, dacă am avea o adunare de modă veche care să cuprindă orașul acesta mare și frumos.

Louisville este u oraș la fel ca celelalte, adică la fel de rău ca ele. Voi știți că acesta este adevărul. Nu spun aceasta ca să vă jignesc, fiindcă și eu sunt tot din Kentucky, însă acesta este adevărul. Este un oraș rău. Aici este casa tuturor distilierilor, a whisky-ului și a tot ce este mai rău, așa că acesta este tronul Satanei.

Noi îl putem zdrobi însă prin Evanghelia lui Isus Hristos. Acesta este adevărul. Trebuie să ne unim doar puterile și îl vom învinge.

Nu demult, un evanghelist spunea despre adunările de aici: „Ei bine, aici este cum este, dar când mă duc în alte orașe din țară, trebuie să fie sponsorizat de toți pentru că altfel merg.” Așa-i.

Gândiți-vă numai. Cred că în Louisville sunt în jur de șaiszeci sau șaptezeci de biserici baptiste mari. Dar cum este cu metodiștii? Acesta este un oraș cu mulți metodiști. Dar cât ar câștiga acest bărbat dacă ar veni numai la metodiștii și baptiștii din oraș și i-ar lăsa afară pe prezbiterieni și pe ceilalți?

Câte biserici ale Evangheliei depline sunt în oraș?

Da, sunt două sau trei misiuni pe aici pe undeva, câteva biserici mici care se luptă însă între ele.

Înseamnă că atunci când vii aici trebuie să stai pe puterea slujbei tale. Așa este. Adică trebuie să mergi acolo unde te trimite Domnul. Mie îmi place să fac așa și pot spune că dacă nu m-ar susține Isus Hristos, dacă nu aș depinde de El, nu mi-ar mai rămâne nimic pe care să mă pot sprijini. Așa este. Eu stau pe Hristos, Stânca mea neclintită. Toate celelalte sunt nisipuri mișcătoare. Astfel, mai bine mă duc și predic la cinci oameni care știu că au fost trimiși de Dumnezeu să mă asculte, decât să predic la zece mii care au fost aduși în sală de interese politice. Așa este.

Dacă în seara aceasta m-aș ruga pentru zece ii de bolnavi și până dimineață ar muri toți, mâine seară aș fi din nou aici ca să mă rog pentru bolnavi, fiind pe deplin încredințat că Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul. Așa este.

Dacă s-ar ridica din mormânt cinci mii de oameni morți de acum o sută de ani și ar veni la mine să-mi spună: „Frate Branham, să nu ai încredere în El pentru că nu este drept! Să nu mai crezi în El pentru că și noi L-am urmat și totuși am eșuat!” nu aș primi nimic din acele cuvinte, ci le-aș răspunde: „Pe mine lăsați-mă să mor în Isus Hristos!” Așa este.

Eu Îl cred din toată inima și întreaga mea credință se bazează pe El. da, eu Îl cred din toată ființa mea și în toate lucrurile mă bazez numai pe El.

Eu iubesc mult poporul Lui, vă iubesc pe voi, cetățenii Împărăției lui Dumnezeu și doresc să stau umăr lângă umăr cu voi și să port povara Lui.

În seara aceasta am să încerc să vorbesc mai puțin,
pentru că nu vreau să vă țin mult.

Înainte de a veni aceste întâlniri, am avut înaintea
Domnului o dorință și aștept ca El să facă ceva pentru noi. Rugați-vă,
faceți-vă partea voastră, pentru ca atunci când va veni judecata, să putem sta
cu toții și să spunem că ne-am făcut partea la care am fost chemați.

Acum aș vrea să citesc din **Numeri 20.7-11**,
pentru că doresc să vorbesc despre un subiect frumos.

La școala duminicală am început să vorbesc în
Tabernacolul din Jeffersonville despre tema „Răscumpărare prin sânge.”

Mulți dintre voi mi-ați spus că nu m-ați văzut
predicând într-o campanie de vindecare, dar eu am avut un motiv pentru aceasta.
Părerea mea este că ar fi un mare favor din partea lui Dumnezeu dacă aș putea
aduce sufletele zdrobite la altar. Pentru aceasta este însă nevoie ca oamenii
să se coboare cu adevărat înaintea lui Dumnezeu și să se roage.

Necazul este că foarte mulți oameni postesc și se
roagă, dar se tem să stăpânească ceea ce cer. Adevărul este că nu are nici un
rost să vă rugați și să postiți, dacă nu aveți un motiv pentru care s-o faceți.
Voi trebuie să mergeți înainte. Când cereți ceva, duceți-vă și luați ceea ce
ați cerut, pentru că Dumnezeu a spus că vă aparține. Nu luați altceva, ci luați
ceea ce ați cerut. Dacă procedați în felul acesta, veți învăța cum puteți
obține totul. Desigur. Nu dați înapoi și nu spuneți niciodată: „Păi, mai durează
puțin!”

Spuneți: „Intru și iau, pentru că Dumnezeu a spus
că-mi aparține! Eu vreau aceasta înainte de toate.”

Pot să vă spun că în toți cei douăzeci și trei de ani de când slujesc, El mi-a dat acest loc. Și știu că atâta vreme cât Îl iubesc și El mă iubește, va fi la fel pentru că Dumnezeu este obligat față de Cuvântul Său care spune: „...*orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați primit și-l veți avea.*”(Marcu 11.24).

Acestea sunt cuvintele Lui, nu-i așa? (Amin). Bine. În ordine.

Aș vrea să vă aud spunând: „Amin!” Soră Hoover, tu știi că „Amin” înseamnă „Așa să fie,” dar întimp ce-am vorbit, nu am auzit pe nimeni spunând „Amin.”

Cu câțva timp în urmă am predicat într-o biserică micuță. Eu nu sunt prea manierat când stau la amvon, adică nu am o linie teologică în vorbire, așa că am devenit puțin cam dezorientat: am început să sar la amvon, apoi am luat microfonul în mână și m-am plimbat înapoi și încolo, în timp ce vorbeam cât puteam de tare. Apoi mi-am venit în fire. Adevărul este că sunt momente când nu știu ce fac. După câteva minute m-am pierdut din nou și m-am trezit în mijlocul culoarului, suflecându-mi pantalonii. Nu știam de ce fac aceasta... dar un lucru este clar: m-am simțit foarte bine acolo.

Câteva zile mai târziu, a venit la mine un bărbat și m-a întrebat: „Spune-mi, cum poți să predici în timp ce toți strigă: „Amin!”?

„Păi, tocmai aceasta mă face să predic,” am răspuns eu. Desigur.

Eu am avut un câine bătrân, iar într-o zi l-am luat

cu mine la vânătoare. La un moment dat, am văzut un sconcs, iar bătrânul meu câine ar fi dat orice să poată trece pe lângă el fără să-l bage în seamă. Da, nu voia să aibă nimic a face cu acel animal, care în clipa când ne-a văzut a fugit și s-a ascuns într-un tufiș, dar eu i-am poruncit: „Caută-l, băiete, caută-l!” și el mi-a prins sconcsul.

Cel mai rău sconcs pe care-l cunosc eu este diavolul, iar dacă vreți să-l biruiți trebuie să spuneți doar „Amin.”

Voi ați auzit desigur de bătrânul Buddy Robinson de la biserica nazarineană. El spunea: „Doamne, dă-mi o coloană vertebrală ca un ferestru pentru bușteni. Dă-mi cunoștință și ajută-mă să lupt cu diavolul până nu voi mai avea decât un dinte în gură, apoi să-l termin și să mor.” Și eu cred că s-a întâmplat chiar așa, pentru că avea aproape o sută de ani și tot predica Evanghelia.

Eu am auzit și de alți veterani care predicau Evanghelia deși aveau mulți ani. Astfel, într-o zi când am deschis radioul, l-am auzit predicând pe fratele Mordecai F. Ham, care deși avea în jur de o sută de ani predica încă Evanghelia.

Când l-am auzit, am zis: „Dumnezeu să-l binecuvânteze, iar când va ajunge acolo sus, cununa lui să fie împodobită cu o mulțime de stele strălucitoare.”

Eu nu-l prea cunosc pe acest bărbat, dar aș vrea ca într-una din aceste zile să mă întâlnesc cu el. Știu că atunci când va trece dincolo, va avea de strâns multe mâini, pentru că a fost un bătrân veteran.

Doresc ca Domnul să vă binecuvânteze pe toți, iar înainte de a intra în subiect, aș vrea să-L rugăm pe Autorul acestui Cuvânt să

vină jos și să ni-L descopere.

Bunul nostru Tată ceresc, în seara aceasta ne apropiem de Tine în iubitul și minunatul Nume al Fiului Tău Isus Hristos, mărturisindu-ne păcatele și recunoscând că nu suntem vrednici să-I pomenim Numele sfânt.

Toată familia din ceruri se numește „Isus” și toată familia de pe pământ se numește „Isus”, iar cuvântul spune că în acest Nume se va pleca orice genunchi și că orice limbă va mărturisi, fie că sunt păcătoși sau sfinți, că „Isus Hristos este Domnul.” (Filipeni 2.10-11). O, ar trebui ca atunci când vorbim în Numele Lui, să ne cutremurăm și să fim plini de respect! Te rugăm deci, Tată, plini de respect, în Numele Lui, să vii în seara aceasta la noi. Suntem aici, în mijlocul unui oraș în care Satana i-a legat pe oameni prin tot felul de ochelari: prin afaceri, prin jocuri de noroc, prostituție, whisky, țigări și multe altele, și știm că mulți predicatori le trec cu vederea ca să cum ar fi normal să se întâmple așa.

O, Dumnezeu, dă-ne un glas care să avertizeze și să predice Evanghelia direct, așa cum este ea, astfel încât toporul să fie înfipt la rădăcina pomilor, iar așchiile să sară în toate părțile... Ajută-ne, Doamne, să putem pronunța judecata asupra acestor lucruri rele și să predicăm Evanghelia preaiubitului Tău Fiu Isus Hristos.

Îngăduie să se întâmple ceva care să zguduie acest oraș, pentru a fi câștigați cât mai mulți pentru Împărăția lui Dumnezeu. Fă ca și bisericile care au doar câțiva membri să se umple de oameni sfinți de modă veche, născuți din nou.

Îngăduie să primim o trezire de modă veche, care să scuture orașul dintr-o parte în alta. Dă-ne o trezire care să pună toate lucrurile în ordine și fă ca oamenii să alerge la biserică, să se adune la

altar, să se roage și să se pregătească pentru întâlnirea cu Tine.

Poate că printre noi sunt oameni bolnavi, de aceea Te rog ca atunci când voi vorbi pentru ei, să lași ca Duhul Sfânt să vină și să vindece orice boală și suferință. Salvează fiecare păcătos și cheamă-i înapoi pe toți cei care au alunecat pe căi greșite.

Îngăduie ca Duhul Sfânt să vină și să mă călăuzească în acest subiect. Sunt slujitorul Tău, de aceea Te rog să mă folosești după cum dorești, astfel încât să primești slava și lauda celor prezenți, pentru că Îți cerem aceasta în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Vom citi din **Numeri 20.7-11**:

„Domnul a vorbit lui Moise și a zis:

„la toiagul și cheamă adunarea, tu și fratele tău Aaron. Să vorbiți stâncii acesteia în fața lor, și ea va da apă. Să le scoți astfel apă din stâncă și să adapi adunarea și vitele lor.”

Moise a luat toiagul dinaintea Domnului, cum îi poruncise Domnul.

Moise și Aaron au chemat adunarea înaintea stâncii. Și Moise le-a zis: „Ascultați, răzvrătiților! Vom putea noi oare să vă scoatem apă din stânca aceasta?”

Apoi Moise a ridicat mâna și a lovit stâncă de două ori cu toiagul. Și a ieșit apă din belșug, așa încât a băut adunarea, și au băut și vitele.”

Fie ca Domnul să ia aceste cuvinte și să le deslușească în timp ce vom intra în subiect.

Aș vrea ca toți bolnavii care sunt în locul acesta să stea liniștiți. Billy nu a împărțit numere de rugăciune pentru că așa am cerut eu. Am spus aceasta pentru că vreau să încerc să fac ceva spre slava Domnului.

Rugămintea mea este ca Dumnezeu să ne dea suflete credincioase pentru Împărăția Sa, care să meargă înainte spunând: „Dumnezeule, eu Te cred pe Cuvânt!” Aceasta este. Aceasta este calea inițială și cea mai bună. Așa este. Luați-L pe Dumnezeu pe Cuvânt. Dacă nu puteți pași în felul acesta, El vă va trimite alte lucruri în ajutor, cum ar fi darurile, semne și minuni, care să confirme Cuvântul Său în fața fiecăruia dintre voi.

Duminică am avut tema: „Răscumpărare prin sânge.”

Noi l-am luat pe Israel și am privit ieșirea lui din Egipt (un tip spre ieșirea bisericii din lume) și călătoria spre Palestina, țara făgăduită de Dumnezeu pentru ei.

Acesta este un lucru minunat și îmi place nespuse de mult. De altfel, citesc în fiecare săptămână această frumoasă carte a Exodului. Îmi place foarte mult pentru că este un tip pentru biserica de astăzi și pentru felul în care o conduce Dumnezeu. Da, astăzi El procedează în mod spiritual, așa cum a procedat atunci în mod firesc. Vedeți aceasta?

Atunci, El a luat Israelul și l-a condus dintr-o țară în alta, iar acum, prin Duhul Sfânt ne scoate pe noi din lume și ne duce spre Țara făgăduită. Credeți că suntem în călătorie spre Țara făgăduită? (Amin).

„În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc.” (Ioan 14.2).

Este adevărat? (Amin). Deci noi ne îndreptăm spre Țara făgăduită și fiecare zi înseamnă o bornă kilometrică; o altă zi este altă bornă kilometrică.

Și iată că în fața noastră stă o mare și întunecată umbră: Moartea. Cu fiecare bătaie a inimii, noi suntem tot mai aproape de ea, așa că într-o bună zi ea va bate pentru ultima dată și atunci vom intra în Țară. Dorința mea este ca atunci să fiu alături de grupul meu. Și pentru că știu că într-o zi va trebui să înfrunt moartea, aș vrea să nu fiu niciodată laș. Dorința mea este ca atunci să fiu găsit în mantia neprihănirii Sale, sigur că Îl cunosc în puterea învierii Sale. Așa este. Atunci când El îi va chema pe ai Săi dintre morți, mă va chema și pe mine, pentru că El este Dumnezeuul celor vii.

Noi am văzut că în timp ce Israelul se afla încă în Egipt, Dumnezeu a pregătit un plan pentru ei. Astfel, a adus Răscumpărarea prin sânge, iar când au pornit la drum le-a adus Răscumpărarea prin putere.

Aseară am văzut că El a aplicat un semn: sângele mielului, care este un tip minunat pentru credinciosul care în momentul în care acceptă că Isus Hristos a murit pentru el, devine un copil al lui Dumnezeu. Din clipa aceea începe călătoria spre Țara făgăduită.

Moartea mielului nevinovat a salvat viața credinciosului vinovat. Nu este acesta un tip desăvârșit? (Amin). Moartea unui nevinovat salva viața vinovatului. Desigur.

Moartea nevinovatului Hristos ne-a dăruit Viața veșnică, nouă celor vinovați.

După ce Dumnezeu le-a dat viața prin sânge, moartea a trecut pe lângă ei, și Domnul a început să-i călăuzească în călătoria spre țara făgăduită. Vom merge și noi cu ei pentru o vreme.

Acum observați ce s-a întâmplat imediat după ce ei L-au acceptat pe Dumnezeu prin credință și au devenit copiii Lui: vrăjmașul vieții fizice s-a luat după ei și i-a pus la colț. Cum așa? În fața poporului era Marea Roșie, în dreapta și în stânga erau munții, iar din spate venea armata lui Faraon, care voia să-i ducă înapoi în robie.

Dar iată că Dumnezeu a dovedit faptul că le dăduse viață prin moartea mielului. Da, El urma să le arate răscumpărarea fizică. Aleluia! Vedeți? El a arătat aici vindecarea pentru omul natural și mântuirea pentru cel duhovnicesc.

Când a trecut Îngerul morții, Dumnezeu a oferit o cale de scăpare: sângele mielului jertfit, iar ei au acceptat-o.

Dar Dumnezeu va da și acum o cale de scăpare din moartea fizică.

Poate că trupul tău este mâncat de cancer sau de o

altă boală, dar Dumnezeu are și o răscumpărare prin putere. Da, Cel care a răscumpărat sufletul, va răscumpăra și trupul.

Vedeți, Israelul fusese salvat, fusese tăiat împrejur și se afla sub sânge, dar cu toate acestea, Faraon... vrăjmașul, voia să-i distrugă, să-i ucidă pe toți în pustie. Dar chiar atunci Dumnezeu Și-a arătat puterea de răscumpărare a trupurilor lor. Înțelegeți? Știți despre ce vorbesc? (Amin).

Răscumpărarea prin putere. Atunci când vrăjmașul a ajuns aproape de ei, marele supranatural, Stâlpul de Foc, a trecut în spatele poporului și s-a așezat între ei și moarte.

Puteți înțelege la ce mă refer? (Amin).

Atunci când moartea vine pe furiș, înainte de vreme, și vrea să-l distrugă pe credincios, pe copilul născut din nou al lui Dumnezeu, Îngerul Domnului se așează între tine și boală. Dacă tu vrei să fugi spre ea este treaba ta, dar el stă între tine și moarte.

Acum 23 de ani când am fost internat în spitalul evreiesc, dr. Morris Fletcher, mi-a mai dat doar trei ore de viață, dar iată că mai trăiesc și în seara aceasta. Aleluia! De ce? Prin nemărginitul Său har, Îngerul lui Dumnezeu a stat între mine și moarte, iar eu am acceptat protecția Lui. Și ca recunoștință pentru aceasta, am câștigat o jumătate de milion de suflete pentru El.

O, cât de bine știe să facă Dumnezeu toate lucrurile! Problema este ca noi să-L urmăm. Nu încercați să-L conduceți pe Dumnezeu, ci lăsați-L să vă conducă El pe voi. Noi suntem cei care avem nevoie să fim conduși și cred că tocmai de aceea ne-a comparat Dumnezeu cu oile.

Ați văzut vreodată o oaie pierdută? Este ceam mai neajutorată făptură din lume. Nu poate să găsească nicicum drumul de întoarcere, de aceea stă și behăiește până când o mănâncă lupii sau moare.

Așa este și omul pierdut. El este pierdut de tot și nu poate face nimic să se salveze. Dar prin harul Său, Dumnezeu vă conduce la Hristos.

Domnul Isus a spus: „*Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis; și Ei îl voi învia în ziua de apoi.*” (Ioan 6.44). Ce făgăduință!

O, aș vrea să ating fiecare persoană de aici, să pătrund acolo jos, sub cea de-a cincea coastă din partea stângă, până voi atinge „miezul inimii.” Atunci ați putea vedea oamenii bolnavi ridicându-se, pentru că orice boală ar avea, i-ar părăsi. Da, ei ar părăsi adunarea eliberați și fericiți. Ologii ar umbla la fel de bine ca orice alt om sănătos, pentru că ar refuza să mai știe altceva decât pe Hristos. Vedeți?

Dar ce se întâmplă? Voi sunteți speriați. Vă temeți să luați startul. Voi așteptați să vină Dumnezeu și să vă tragă afară, dar Dumnezeu nu procedează în felul acesta, ci așteaptă să faceți voi primul pas. El a dat făgăduința și a spus: „Vino după Mine!”

Priviți acum copiii lui Israel. Ce s-a întâmplat după ce L-au urmat pe El? Dumnezeu a venit și a stat între ei și pericol. Aceasta este puterea răscumpărării, mai bine zis, răscumpărarea prin putere. Vedeți? Mai întâi, răscumpărarea prin sânge, apoi răscumpărarea prin putere.

Aseară i-am lăsat la trecerea Mării Roșii. Ce s-a întâmplat acolo? Toți vrăjmașii și carele lor de luptă au fost nimiciți. Caii lor au fost

Înghițiți

de ape, iar roțile li s-au afundat în nămol.

Dar Israelul a stat pe malul celălalt și a privit cum Își întinde Dumnezeu brațul și îi nimicește pe toți vrăjmașii lor.

Acesta este un tip minunat pentru credinciosul aflat sub sânge. El este vindecat prin interpunerea lui Dumnezeu între el și boală. În felul acesta, puterea lui Dumnezeu Îl salvează și-i prelungește viața pentru un timp.

Toți vrăjmașii lor au fost uciși acolo. Dacă Dumnezeu nu s-ar fi așezat acolo în pustie între ei și moarte, vrăjmașul i-ar fi masacrat pe toți.

Eu aș fi mort de multă vreme dacă Dumnezeu nu s-ar fi mișcat între mine și moarte. Da, fiecare credincios în parte ar fi mort de multă vreme dacă nu s-ar fi așezat Dumnezeu între el și moarte. Daci, în suveranitatea harului și a milei Sale, Dumnezeu stă între credincios și moarte. Aleluia!

Și care este următorul pas pentru credincios?
Botezul cu Duhul Sfânt.

Moise i-a condus pe copiii lui Israel direct în Marea Roșie, pentru a fi botezați în mare. Aici, apa reprezintă Duhul, pentru că atunci când Moise a lovit Stânca, a țâșnit din ea apă. Stânca este un tip spre Hristos, fiindcă în Ioan 3.16 citim:

„...Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică.”

Vedeți, un popor care era pe punctul să piară în pustie, a fost salvat de Stânca lovită.

Tot așa este și astăzi: un popor care era pe punctul să piară în păcat și nelegiuire, a fost salvat pentru că Stânca lovită a lui Dumnezeu a luat locul lui.

Priviți! Aș vrea să vedeți că trecere poporului prin Marea Roșie este un tip spre primirea Duhului Sfânt.

După ce credinciosul a fost răscumpărat dintre cei morți și adus la Viață, i-ar puterea lui Dumnezeu i-a vindecat trupul, el este un candidat pentru primirea Duhului Sfânt.

În fața lui stă o călătorie, dar înainte de a porni în ea are nevoie de Ceva care să-l pregătească. Amin.

Acesta este un tablou desăvârșit pentru Rusalii. Fiecare credincios care intră înăuntru, acceptă sângele lui Isus Hristos și este salvat, dar el se agață încă de una și se alta și nu poate renunța la asta și la cealaltă.

Poate că Dumnezeu face lucruri minunate pentru tine, dar tu nu poți renunța încă la țigări, mai trebuie să servești băutură cu prietenii, etc.

Știi ce trebuie să faci în situația aceasta? Să treci Marea Roșie.

Așa cum au ieșit copiii lui Israel pe malul celălalt, târându-se și privind în urmă spre cei care-i urmăreau și au murit înecați în mare (toți acei foști stăpâni care i-au bătut adesea și i-au ucis pe unii dintre ei), exact așa privește și creștinul născut din nou și vede toate acele lucruri vechi zbătându-se neputincioase și murind în mare (cancerul, țigările, whisky-ul, etc., care i-au dus pe mulți dintre oameni în spitalele de boli nervoase sau chiar în mormânt, nu mai au acum nici o putere).

Frate, tu vorbești de o întâlnire, dar ei au avut-o.

După Isus Hristos, Moise este cel mai mare profet care a trăit vreodată. Nu a existat niciodată vreun alt om căruia să-i fi vorbit Dumnezeu ca lui Moise. Astfel, Dumnezeu a zis:

„...Când va fi printre voi un proroc, Eu Domnul, Mă voi descoperi lui într-o vedenie sau îi voi vorbi într-un vis.

Nu tot așa este cu robul Meu Moise. El este credincios în toată casa Mea.

Eu îi vorbesc gură către gură...” (Numeri 12.6-8).

După ce a trăit acea experiență și i-a văzut pe toți egiptenii morți pe malul celălalt, Moise a știut că robia s-a terminat pentru totdeauna. Da, cei care i-au asuprit și i-au biciuit, au murit, așa că Moise și-a ridicat mâinile spre cer și a cântat în Duhul. O, Doamne!

Când lucrarea a fost desăvârșită, Moise a cântat în Duhul. Trecerea Mării Roșii este un tip spre revărsarea Duhului Sfânt la Rusalii. După ce a trecut prin mare, Moise a cântat în Duhul. Acum sufletul nostru este răscumpărat pe deplin și „*nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață*,” cum spune Biblia în Ioan 5.24.

Mă simt atât de bine! Știți de ce? Pentru că am siguranța că aceasta este „Așa vorbește Domnul!” Sufletul meu este ancorat în El, de aceea pot să merg înainte și să spun: „Satană, poți să-mi șoptești ce vrei, fiindcă nu mă interesează, deoarece știu în cine am crezut. Eu Îl urmez pe Cel care poate să mă țină, pentru că m-am dăruit pe deplin Lui!” Amin.

Ceea ce ne trebuie nouă în seara aceasta, aici în Louisville, este o trezire de modă veche. Așa este, noi avem nevoie de o trezire de modă veche ca cea pe care a trimis-o Dumnezeu la Rusalii. Da, domnilor.

Observați faptul că acum avem vindecarea divină ca o umbră spre răscumpărarea trupului nostru.

Da, ceea ce s-a întâmplat după trecerea Mării Roșii este o umbră spre Rusalii. Priviți ce au făcut copiii lui Israel în umbra, în tipul salvării: ei au pășit înaintea lui Dumnezeu și au scăpat de sabie și de foc.

În umbra Rusaliilor, ei au scăpat din cuptorul încins, din gura leilor, etc. Aleluia. Ei au primit toate acestea doar prin umbra Rusaliilor.

Noi avem însă o răscumpărare desăvârșită prin sângele lui Isus Hristos. Ei nu putea să aibă o răscumpărare desăvârșită pentru

că erau sub sângele taurilor și al țapilor, iar acel sânge nu putea îndepărta păcatul, ci numai îi acoperea.

Dar când a fost vărsat sângele lui Isus Hristos, cel mai neprihănit sânge, păcatele nu au fost doar acoperite, ci au fost șterse, desființate, trimise în divorț, iar credinciosul a putut merge în prezența Făcătorului său. Aleluia!

Dacă atunci Moise a cântat prin Duhul în umbra rusaliilor (și la fel poporul), în Apocalipsa îi vedem pe cei care au răscumpărarea deplină a trupului lor, stând pe marea de sticlă și cântând din nou cântarea lui Moise, dar în desăvârșire.

Dacă vorbim despre întâlnirea cu Duhul Sfânt, ei au avut-o atunci când au ajuns sus pe mal. Atunci, prorocița Maria, sora lui Moise, a fost atât de cercetată încât a luat o tamburină și a început să alerge în sus și-n jos pe mal, dansând în Duhul și cântând. Dacă aceea n-a fost revărsarea Duhului, atunci nu știu care alta ar putea fi.

Desigur, toate celelalte națiuni au privit prin „binoclul” lor, iar când au văzut acel lucru au spus: „Acesta este fanatism!” dar nu era adevărat, ci Acela este Dumnezeu. Corect.

Aceasta îi amintește de o povestire.

Un om avea o fermă mare și frumoasă. El a construit hambare frumoase și moderne, dar nu-i plăcea agricultura. În ordine.

În vecinătate trăia un alt fermier, care nu avea

hambare așa de mari și moderne, dar era un agricultor adevărat, așa că în anul acela a obținut o recoltă foarte bună.

Și iată că în cele două ferme vecine s-a născut câte un vițel, iar când a venit primăvara, cei doi fermieri i-au scos în ogradă.

Fiind bine hrănit, micuțul vițel al fermierului agricultor o, când a simțit bătaia vântului, a bătut din picioare și a început să zburde vesel și nepăsător, plin de curaj.

Dar vițelul fermierului leneș era slab și nu putea suporta bătaia vântului pentru că toată iarna mâncase numai buruiene uscate, stăpânul lui fiind prea leneș ca să-l hrănească.

Aceasta îmi amintește de acei păstori care sunt prea leneși ca să-și hrănească turma. Ei au hambare mari și moderne, demne de ei, dar nu se îngrijesc să adune hrană. Desigur.

Botezul cu Duhul Sfânt predicat cu putere îi va arde, dar chiar de aceasta au nevoie: de o ardere de modă veche. De aceasta are nevoie biserica.

Vițelul acela, sărmanul, era pe nicăieri. Era atât de slab încât abia umbla. Și-a băgat nasul printre scânduri și a privit la vițelul vecinului care era gras și frumos. Acela se simțea foarte bine și zburda bucuros pentru că mâncase toată iarna.

Și muritorul acela de rând, care ieșise din credință, privea la „vițelul” vecin și zicea: „Ce fanaticism!” Săracul era prea sfrijit ca să poată gândi altceva, dar eu vă spun că cel gras știa pe ce stă.

El a avut tot timpul o hrană bogată, iar când a început să sufle vântul cald se simțea tare bine.

Orice om care este născut din Duhul lui Dumnezeu va fi numit de ceilalți fanatic sau altfel. Dar nu uitați! Atunci când izvorul cald, Duhul Sfânt, va începe să curgă ca la rusalii, se va întâmpla ceva. Corect.

Frate, Vântul cald începe să sufle, iar tu ești îngrășat cu Evanghelia, ceea ce face să te simți foarte bine. Lovește călcâiele și simte-te bine.

Așa a făcut Maria și ceilalți. Au privit înapoi și au văzut că toate lucrurile vechi erau moarte și trecute. Ei au acceptat sângele și au văzut puterea Lui stând între ei și vrăjmaș prin vindecarea divină; au trecut Marea Roșie, au fost botezați cu Duhul și au ieșit pe partea cealaltă simțindu-se foarte bine. Vedeți? Lor nu le-a păsat ce spuneau ceilalți, ci au mers înainte. Amin.

Ce tip perfect pentru credinciosul de astăzi care are curajul să pășească afară.

Dumnezeu le-a făgăduit că le va da tot ce le trebuie.

Același lucru ni l-a făgăduit și nouă: că ne va da tot ce ne trebuie.

El nu le-a spus niciodată: „Voi face o cale pentru vindecare!” sau: „Voi face calea aceasta sau cealaltă!” ci a spus simplu: „Voi

fi cu voi!" Aleluia!

Exact aceasta ne-a spus și nouă: „...sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” Amin. (Matei 28.20).

Asta-i tot. Eu nu am nevoie de alte explicații. Dacă El este aici, aceasta este tot, pentru că atunci este aici și vindecarea divină și puterea.

Da, astăzi El este la fel ca atunci, pentru că Biblia spune: „*Isus Hristos este același ieri, azi și în veci.*” (Evrei 13.8).

Deci puteți să vă luați teologia și să vă înecați cu ea, fiindcă eu cred ceea ce spune Biblia, și anume, că „*Isus Hristos este același ieri, azi și în veci.*”

Și El a spus: „*Voi fi cu voi...*” și așa a fost. Astfel, poporul a ieșit din mare, iar Dumnezeu era cu ei. Poate au avut numai un coș mic cu pâine la ei și li s-a terminat, așa că seara s-au culcat puțin flămânzi, dar iată că în dimineața următoare când s-au trezit, pe toată pustia era numai pâine. (mană).

Vedeți, acesta este felul în care lucrează Dumnezeu. Te lasă să cobori până jos și în ultima clipă, când nu mai vezi nici o șansă, vine și-ți arată ce poate face.

Așa este. Lui îi place să procedeze în felul acesta; să facă mici surprize poporului Său.

Și vouă, bărbaților, vă place să faceți surprize soțiilor voastre. Când se apropie ziua ei de naștere, o lăsați până în ultima clipă și apoi îi dați ce i-ați pregătit. De ce aceasta? Pentru că o iubiți.

Acesta este motivul pentru care și Dumnezeu ne lasă uneori să mergem până la capătul drumului: ne iubește și vrea să ne dovedească puterea Sa supranaturală. Da, El face aceasta pentru că ne iubește. El ne lasă să coborâm chiar jos de tot, iar când credem că am ajuns la ultimul pas, intră în scenă și ne izbăvește.

El a permis ca cei trei copii evrei să pășească chiar în cuptorul încins, dar acolo îi aștepta al patrulea, care „*semăna cu un fiu de dumnezei*” (Daniel 3.25) și stătea acolo ca un evantai, ținând focul departe de ei. Vedeți? El este prezent tot timpul lângă voi. Nu se îndepărtează niciodată. Da, El este întotdeauna în apropiere.

„Îngerul Domnului tăbărăște în jurul celor ce se tem de El, și-i scapă de primejdie.” (Psalmul 34.7).

Poporul a adunat a doua zi pâinea care le fusese dată de Dumnezeu. O, pot să-i văd pe acești israeliți care tocmai trecuseră Marea Roșie; care tocmai fuseseră răscumpărați prin sânge; care văzuseră puterea vindecătoare a lui Dumnezeu, puterea supranaturală care stătuse între ei și vrăjmași, nimicind oștirea Egiptului.

O, fraților, exact așa s-a dus și cancerul, orbirea, surzenia, diabetul și toate celelalte. Totul a fost înecat acolo în spate, în sângele lui Isus Hristos. Cum vă simțiți când auziți aceasta? O, Doamne!

Poate că în timp ce mergi pe stradă, te oprește vreun critic și-ți spune: „Stai puțin, ești sigur de asta?”

„Nu veni la mine cu așa ceva!” Amin. O, vai!

Îi pot vedea cum se adună, mănâncă și petrec un timp minunat.

Exact ca la întâlnirile de modă veche ale Duhului Sfânt. Ce se întâmplă acolo? Duhul lui Dumnezeu vine peste sfinții adunați și le pătrunde în inimă, astfel încât ei vor striga plini de bucurie: „Lăudat să fie Domnul!” Aceasta este o adunare de modă veche. Da, domnilor!

Duhul îi purta dintr-o parte în alta și le dădea un timp minunat.

Priviți! Pâinea nu a încetat niciodată cât timp s-au aflat în călătorie. Așa este.

Acesta este un timp minunat al cincizecimii în noi. Acolo, acest lucru s-a întâmplat natural – ei au primit mana în fiecare zi, până când au intrat în țara făgăduită. Este adevărat? (Amin). Cei care citiți Biblia știți că acesta este adevărul.

Biserica s-a născut în ziua de Rusalii, atunci când credincioșii erau adunați în camera de sus.

Atunci „a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic, și a umplut toată casa unde ședeau ei.” (Fapte 2.2).

Același Duh care a venit atunci, vine și acum. El vine din timpul acela și merge până la sfârșit. Acesta este adevărul. El este

Pâinea noastră.

Ei erau hrăniți cu pâine naturală, cu mană, dar noi suntem hrăniți cu Pâine duhovnicească.

Isus a spus: *„Eu sunt Pâinea vie, care s-a coborât din cer.”*(Ioan 6.51).

Dar ce l-au răspuns evreii?

„Părinții noștri au mâncat mană în pustie, timp de 40 de ani.”

„Părinții voștri au mâncat mană în pustie și au murit,” le-a zis Isus, după care a continuat:

„Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, are viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.” (v. 49+54).

Și aceasta pentru că *„pâinea care se coboară din cer este de așa fel, ca cineva să mănânce din ea și să nu moară.”* (v. 50).

Aceasta este. Ei aveau naturalul, dar noi avem supranaturalul. O, nu L-aș schimba pentru nimic în lumea aceasta! Minunat!

Poate spuneți: „Frate Branham, noi știm cu toții că ești un fanatic!” Da, într-un fel sunt. Eu sunt nebun pentru Hristos, dar tu pentru cine ești nebun? Poate pentru diavolul.

În cazul acesta este mai bine să fiu nebun pentru Hristos. Nu gândiți la fel? (Amin). În ordine.

Aș vrea să mai vedeți ceva în legătură cu mana.

Când au gustat-o, au văzut că mana „*avea un gust de turtă cu miere.*” (Exod 16.31). Da, era dulce. O, parcă-i văd pe acei bărbați și femei sfinte, cum își plescăiau buzele în timp ce-o mâncau, fiindcă era foarte bună.

Voi ați gustat-o vreodată? Este minunată: „*Gustați și vedeți ce bun este Domnul!*” (Psalmul 34.8). Are gust ca mierea din stâncă. David face aluzie la aceasta în Psalmii 119.103 și 19.10.

Pe vremea când fusese păstor, el purtase tot timpul o traistă pentru merinde în care avea și puțină miere. Păstorii din Palestina obișnuiesc s-o poarte și astăzi, iar când vreo oaie se îmbolnăvește, iau puțin din acea miere și o freacă pe piatra de calcar. Piatra aceasta conține ceva care vindecă oaia imediat ce o linge.

Fraților, în seara aceasta avem și noi o traistă plină cu miere și o vom pune pe Stâncă Isus Hristos, astfel încât oaia bolnavă să poată merge s-o lingă, fiindcă atunci se va face cu siguranță bine. Așa este. Tot ce trebuie să facă este să lingă și să lingă. Iar în timp ce lingi mierea de pe Stâncă, să fii sigur că iei ceva și din piatra de calcar. Noi nu vom pune această miere pe biserică, ci o vom pune pe Stâncă, pe Hristos, fiindcă Lui îi aparține. Așa este, fiindcă vindecarea vine din Hristos, de unde vin și binecuvântările. Amin.

Și încă ceva. Imediat după ce a căzut mana, Moise l-a trimis pe Aaron să adune un omer de mană ca s-o pună înaintea Domnului ca

mărturie pentru urmași. (Exod 16.33).

Priviți! Dacă poporul încerca să păstreze mana două zile, se împutea și făcea viermi. Acesta este problema și cu poporul Duhului Sfânt astăzi. Voi spuneți: „Păi, acum 20 de ani am avut un mesaj bun și am petrecut un timp minunat.” Dar astăzi ce aveți? Vedeți? Aici este problema.

Mana cade în fiecare seară, nu doar o dată sau numai în Sabat.

Da, Dumnezeu a trimis-o în fiecare seară pentru poporul Său. Și tot El i-a poruncit lui Moise să pună un omer deoparte *„pentru urmașii voștri, ca să vadă și ei pâinea pe care v-am dat-o în pustie, atunci când vor întreba despre aceasta.”* (Exod 16.32).

Tot Domnul a permis ca atunci când marele preot va intra o dată pe an în locul preasfânt, să ia o gură de mană originală și s-o guste. Chiar prima mană care a căzut a fost pusă deoparte pentru preoție.

Poate cineva spune: „Frate Branham, ce simbolizează aceasta astăzi?”

Noi suntem preoțimea de astăzi: *„...voi însă, sunteți o seminție aleasă, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu l-a câștigat ca să fie al Lui...”* (1 Petru 2.9). Voi îi aduceți lui Dumnezeu jertfe duhovnicești, iar roadele gurii voastre sunt mulțumirile aduse Numelui Său. Amin.

Mana noastră a căzut n ziua cincizecimii: Duhul Sfânt.

Fiți atenți! În Vechiul Testament, preotul care intra în slujbă avea voie să ia o gură din acea mană originală. El nu lua ceva fabricat, ceva care semăna cu mana, ci lua chiar mană.

Același lucru s-a întâmplat și în ziua de Rusalii, când mana noastră, Duhul Sfânt, a început să cadă peste cei 120, care stăteau închiși în camera de sus și așteptau „făgăduința Tatălui.” Desigur, ei fuseseră cu Isus și Îi cunoșteau puterea, dar cu toate acestea trebuiau să aștepte făgăduința.

Aceasta dorim și noi în seara aceasta și eu știu că dacă acest grup de oameni va putea ajunge într-o unitate, ca cei 120, atunci vom trăi același eveniment ca și ei, chiar aici, în adunarea din Louisville.

Așa este. Desigur, ei aveau o mulțime de critici care spuneau tot felul de lucruri neadevărate, așa cum avem și noi, dar cu toate acestea, stăteau liniștiți împreună, într-o plăcută armonie. Și deodată...

Poate a venit cineva cu o cerere de aderare la biserică, iar ei i-au trecut numele în registru, după care au dat mâna în semn de acceptare? Aceasta se poate întâmpla astăzi, dar atunci în nici un caz nu a fost așa. Așa fac protestanții de astăzi. La catolici, omul primește prima împărtășanie. Astfel, scoate limba, ia hostia și preotul bea vinul. Din clipa aceea, el este membru de drept al bisericii.

Dar în ziua de rusalii n-a fost așa, fraților.

Atunci ei erau adunați cu toții în unitate, „și deodată a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic (vedeți, omul nu avea nici o legătură cu aceasta), și a umplut toată casa unde ședeau ei.” (Fapte 2.2).

Ei au fost atinși de puterea lui Dumnezeu, așa că au ieșit afară pe stradă și s-au purtat ca și cum ar fi fost beți – s-au purtat la fel ca înaintașii lor la Marea Roșie. Este adevărat? (Amin). Strigau, săreau, se clătinau pe picioare și vorbeau în alte limbi.

O, ce desfășurare... Iar acei bărbați religioși îi priveau cu compătimire și spuneau: „*Sunt plini de must!*”(v. 13).

Aleluia! N-aveți decât să mă numiți „holly-roller” sau oricum vă cade bine. În ordine.

Ei erau într-adevăr plini de vin, dar de vinul cel nou care vine de la Dumnezeu.

Ați văzut vreodată un om beat? El îi iubește pe toți și nu-i pasă de nimic.

Așa este și un om „beat” de Duhul. Biblia spune: „*Nu vă îmbățați de vin.. dimpotrivă, fiți plini de Duh.*” (Efeseni 5.18).

Duhul lui Dumnezeu va îmbată atât de tare încât îi uitați pe toți dușmanii și îi iubiți pe toți oamenii. Atunci nu vă mai interesează cine stă lângă voi și sunteți cei mai mici.

Poate spui: „Pe mine nu mă interesează vecinul meu!”

Lasă-L numai pe Duhul Sfânt să te cuprindă și atunci vei vedea ce se va întâmpla. Da, atunci nu vei mai sta nepăsător, ci le vei spune tuturor: „Eu Îl am, nu-L vrei și tu?” Așa este. Atunci se va întâmpla ceva care te va schimba complet.

lată-i pe toți cei 120 beți de vinul cel nou al lui Dumnezeu.

Și acum să vă spun ceva. Știați că printre ei se afla și „fecioara” Maria? Da, a trebuit să meargă și ea acolo sus. Mama lui Isus Hristos a trebuit să meargă în camera de sus, să aștepte făgăduința și să fie umplută, îmbătată de Duh la fel ca ceilalți, astfel încât se clătina pe picioare ca și cum ar fi fost beată de whisky sau de altă băutură amețitoare.

Și voi credeți că veți ajunge în cer dormind în biserică? Credeți că ajunge faptul că duminică dimineața, când bat clopotele bisericii, vă luați caietul de cântări sub braț și mergeți să ascultați o slujbă, după care plecați și vă vedeți mai departe de treburi? Nu, așa nu veți ajunge niciodată acolo!

Tu trebuie să urmezi calea cea îngustă, singura cale pe care a dat-o Dumnezeu pentru salvare. Da, tu trebuie să alegi: mergi pe ea, sau nu vei ajunge niciodată în ceruri.

Fraților, eu nu sunt judecătorul vostru, dar trebuie să predic Evanghelia așa cum este, pentru că știu că spune adevărul.

Fecioara era între cei 120, se purta la fel de „prostește” ca ei și părea la fel de beată ca ceilalți. Da, Maria era la fel de „beată” ca ceilalți bărbați și femei care erau plini de Vinul cel nou al lui Dumnezeu.

Arătați-mi un singur loc din Biblie în care scrie că Dumnezeu și-ar fi schimbat felul de lucrare. Nu, nu-mi veți putea arăta așa ceva, pentru că nu scrie nicăieri. Până la sfârșitul veacului, până la venirea Domnului Isus, El va proceda la fel. Desigur.

Și acum priviți! În timp ce vedem că erau beți de
acel Vin nou, ne întrebăm dacă Dumnezeu a pus deoparte și pentru noi acel omer
plin cu Mană de sus. În ordine.

Între ei se afla și un predicator bătrân și fricos,
pe nume Petru (micuța Piatră). Voi știți că după ce a fost prins Isus, Petru
s-a speriat atât de tare încât s-a lepădat de trei ori de Domnul, după care a
fugit și s-a ascuns. Iată însă că acum era împreună cu ceilalți, iar după
revărsarea Duhului, s-a ridicat plin de curaj, s-a urcat pe o cutie veche sau
așa ceva și a spus:

*„Bărbați iudei, și voi toți cei care locuiți în
Ierusalim(aceștia erau marii doctori în teologie din timpul acela),să știți lucrul
acesta, și ascultați cuvintele mele!*

*Oamenii aceștia nu sunt beți, cum vă închipuiți
voi, căci nu este decât al treilea ceas din zi.*

*Ci aceasta este ceea ce a fost spus prin prorocul
Ioel...” (Fapte 2.14-16).*

*„...În zilele din urmă, zice Dumnezeu, voi turna
din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor
proroci, tinerii voștri vor avea vedenii, și bătrânii voștri vor visa visuri.*

*Da, chiar și peste robii Mei și peste roabele
Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu, și vor proroci.*

*Voi face să se arate semne sus în cer și minuni
jos pe pământ, sânge, foc și un vârtej de fum;*

Soarele se va petrece în întuneric și luna în sânge, înainte ca să vină ziua Domnului, ziua aceea mare și strălucită.

Atunci oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit." (v. 17-21).

Dar grămada aceea de „stilați îmbrăcați în haine lungi”, preoții aceia fățarnici, au spus: „Ce ar trebui să facem ca să fim mântuiți?”

Și Petru a răspuns simplu: „*Pocățiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre.*” (Fapte 2.38).

Cât timp este valabilă această făgăduință?

„Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri, și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeuul nostru.”

Aceasta înseamnă că omul care se pocăiește și se botează în Numele lui Isus Hristos, primește Duhul Sfânt. El nu primește ceva care seamănă cu mana originală, ci primește aceeași mană, același Duh, care îi umple inima, pentru că același Duh care a căzut atunci (la Marea Roșie și la Rusalii), cade și acum.

Peste cine? „...*Peste voi, peste copiii voștri și peste cei ce sunt departe acum...*” în Louisville, Kentucky, etc., „în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeuul nostru.”

Aceasta este promisiunea Lui. Vedeți, Petru a predicat, iar Dumnezeu a binecuvântat, a trimis Duhul Său. Amin. Acest lucru este valabil și pentru mine, pentru că L-am crezut pe Cuvânt. El a făcut-o, iar dacă Îl vei crede, o va face și pentru tine. Așa este.

Trezește-te din somnolența care te-a cuprins,
ridică-te, scutură-te și pornește!

Primul lucru care se va întâmpla când vei privi în jurul tău, este că totul ți se va părea schimbat. Dacă a existat un om cu care nu ai vrut să vorbești, te vei grăbi să-l întâlnești ca să-i adresezi câteva cuvinte. Da, domnule. Atunci te vei grăbi să duci înapoi toate lucrurile pe care le-ai furat: prosopul și tacâmul de argint pe care le-ai șterpelit de la hotel, etc. Cu siguranță vei face aceasta. Desigur. De ce? Pentru că vei fi o făptură nouă în Hristos.

Priviți acum la Maria. O, trebuie să ne grăbim. După acea întâlnire de modă veche, iată-i pornind în călătorie prin pustie. Nu vi se pare ciudat faptul că au fost călăuziți direct în pustia păcatului, la fântâna cu apă amară? Puteți să vi-L imaginați pe Dumnezeu luându-și copiii pe care tocmai îi salvase și îi umpluse cu Duhul Sfânt, și ducându-i la fântâna cu apă amară? Desigur. Lui îi place să-Și arate tot timpul dragostea față de poporul Său. Da, domnilor!

Voi știți că imediat după ce un om primește Duhul Sfânt urmează o mulțime de încercări. *„De multe suferințe are parte cel neprihănit, dar Domnul îl scapă din toate.”*

Dumnezeu vă pune față în față cu ele, ca să-Și poată arăta puterea și bunăvoința față de voi.

Este la fel ca în cazul păstorul din povestea pe care am auzit-o de curând, și în care se spunea că acel păstor a rupt piciorul oii sale. Când au văzut acest lucru, oamenii spuneau:

„Vai, ce păstor crud! Cum a putut să rupă piciorul oii?”

Dar păstorul le-a răspuns: „Nu s-a purtat ca o oaie care mă iubește, așa că m-am gândit să-i rup piciorul, iar apoi să-i dau o atenție deosebită, fiindcă în felul acesta mă va iubi cu adevărat.”

Vedeți, uneori și Dumnezeu trebuie să vă pună jos cu vreo boală. Atunci medicul îți va spune: „Vei muri; nu mai este nici o șansă de vindecare,” dar Dumnezeu vine și îți dă un tratament deosebit, astfel încât vei începe să-L iubești tot mai mult. Asta este.

„Unii prin apă, alții prin potop,

Unii prin mari încercări.

Dar toți prin sânge;

Așa-și conduce Isus biserica.”

Și iată că atunci când poporul a ajuns la Mara, Dumnezeu le-a dat o cale de ieșire pentru că apa era atât de amară încât nu se putea bea. Cum? I-a arătat lui Moise un lemn pe care l-a luat și l-a aruncat în apă. Imediat totul s-a schimbat: apa a devenit bună și dulce, iar poporul a putut bea pe săturate. (Exod 15.22-25).

Fraților, atunci când apa amară sau ceva asemănător vine asupra voastră, să știți că acolo este un „lemn” care va îndulci orice amărăciune de care ați putea fi călăuziți. Așa este. Calvarul va îndulci totul oricât ar fi de amar.

De multe ori se întâmplă să intrăm în lucruri atât de grele încât și noi ne mirăm, dar atunci trebuie să facem un singur lucru: să închidem ochii și să spunem: „Acolo sunt pe Golgota, Răscumpărătorul meu a sângerat și a murit ca să-mi dea viața.” Atunci totul va deveni simplu și ușor de trecut și vom merge biruitori înainte.

De ce? Pentru că El face dulce orice apă amară de la Mara.

Trezirea pe care o avuseseră la Marea Roșie s-a liniștit și primul lucru care a urmat, a fost că poporul a uitat toate acele minuni.

Oare nu la fel este și cu oamenii de astăzi? Ei uită ce a făcut Dumnezeu anul trecut. Da, voi ați uitat deja ce a făcut Dumnezeu la adunarea de la liceu. Vedeți? Noi uităm pur și simplu ceea ce a făcut Dumnezeu.

Și ce a urmat? Au început să se certe unii cu alții: „Păi, eu sunt metodist! Biserica noastră este cea mai mare!” „Da, dar eu sunt baptist! Noi credem în siguranța veșnică și o avem. În ce vă privește, voi n-aveți nici măcar o doctrină!”

Da, așa se întâmplă atunci când intri în necaz și se termină rezerva de apă. Așa este.

Aceasta se întâmplă atunci când oamenii se află în pustie. Atunci încep să cârtească și să se plângă:

„Nu știu dacă predicatorul acela a avut dreptate când a ținut acea predică de modă veche, dar pot să spun că pe mama a înfuriat-o atât de tare încât s-a ridicat și a plecat acasă. Era foarte agitată!”

Așa trebuia să fie. Desigur.

„Nu știu, dar cred că nu vreau să mai aud o asemenea predică!” Dacă gândești așa, îți se termină rezerva de apă și te trezești în pustie. Da, așa este.

Deci Israelul a început să cârtească și să spună:

„O, sufletele noastre nu mai pot suferi pâinea aceasta simplă!” Vedeți? După ce au scăpat de ceapa și usturoiul din Egipt,, și au primit mana îngerilor, au început să se plângă și să fie nemulțumiți.

Nu-i la fel și în biserică? Acum vorbesc întregului popor, sfinților.

Deci, după ce au primit hrana îngerilor, mana, au început să cârtească și să spună: „Mai bine rămâneam la usturoiul din Egipt.”

Poate spui: „În seara aceasta cântă la bar Clayton McMichen. Dacă nu aș face parte din biserică aceea aș putea merge și eu să-l ascult.” Te poți duce liniștit, pentru că acolo unde este comoara ta îți este și inima. Adevărul este că nu vei putea ajunge nicăieri cât timp spui: „Mi-ar plăcea asta sau cealaltă!” Iată-te plângându-te și văietându-te

tot timpul. Vai!

Ei au părăsit apele nămolose ale Egiptului și au primit apă din Stânca îngerilor, dar iată-i nemulțumiți de ea! Ei au părăsit țara cu marii și lăudăroșii doctori, ca să-L urmeze pe marele și Atotputernicul Medic. Da, ei au părăsit locul în care se spunea: „Zilele minunilor au trecut,” ca să urmeze poporul care avea în mijlocul lui semne și minuni supranaturale, dar cu toate acestea continuau să se plângă. Vai!

Egiptenii erau desigur, păgâni reci și indiferenți, care nu credeau în minuni, dar Israelul a ieșit din mijlocul lor călăuzit de Stâlpul de Foc. El este în seara aceasta în mijlocul nostru.

Ei au trăit un timp minunat acolo afară, în tabără, așa că strigau văzând minunile mărețe care se făceau sub ochii lor, dar cu toate acestea continuau să se plângă. Acesta este motivul pentru care a secat apa. Acesta este motivul pentru care nu aveau mâncare: fiindcă cârteau tot timpul și erau nemulțumiți.

Aceasta este și problema bisericii din Louisville și din împrejurimi: cârtesc și se plâng tot timpul, apoi se întorc în robie. Așa este.

„De fapt cine este Moise acesta? De ce îl ascultăm pe acest holly-roller și ce căutăm aici?” Aceasta a făcut ca rezerva lor de apă să sece.

Mă gândesc acum la acest bărbat mare, la Moise. El a fost un învățat, cunoștea toată înțelepciunea Egiptului. Haideți să-l privim puțin.

Egiptenii erau mult mai departe în știință decât suntem noi astăzi. În știința medicală, de exemplu, făceau lucruri pe care noi nu le putem face. Moise cunoștea toate remediile. Când a ieșit din Egipt, avea sub conducerea sa cam două milioane de oameni. Avea copilași, bătrâni, infirmi, orbi, etc., iar el, doctorul Moise era alături de ei acolo în pustie. Mi-ar plăcea să pot privi în trusa lui medicală, vouă nu? Da, aș vrea să văd ce are în ea.

Noi am aflat că în călătoria aceea lungă, care a durat 40 de ani, s-au născut cam două milioane de copii.

„Ce ai folosit pentru aceasta, Moise? Ce ai folosit împotriva tuturor bolilor și durerilor, a cancerului, surzeniei, mușeniei și orbirii? Te întreb pentru că am auzit că atunci când poporul a intrat în țara făgăduită, nu era nici măcar un om slab printre ei.”

Ce ziceți, nu le-ar place și medicilor de astăzi să intre în cabinetul lui medical?

Haideți să aruncăm o scurtă privire prin el. Îl văd pe Moise ținând în mână o „rețetă”. Ce scrie pe ea?

„Eu sunt Domnul care te vindecă.” (Exod 15.26). Asta-i tot. Amin.

Văd pe cineva care vine și-i spune: „O, Moise, tatăl meu a căzut și și-a rupt un picior. Ce poți să-mi dai pentru el?”

„Stai numai puțin să mă uit... Da,,Dacă vei asculta cu luare aminte glasul Domnului, Dumnezeului tău, dacă vei face ce este

bine înaintea Lui, dacă vei asculta de poruncile Lui, și dacă vei păzi toate legile Lui, nu te voi lovi cu niciuna din bolile cu care am lovit pe egipteni; căci Eu sunt Domnul care te vindec.” (Exod 15.26).

Și omul s-a făcut bine. Amin. Așa este.

În felul acesta, ei au mers tot timpul înainte, plini de bucurie. Aceasta era tot ce le trebuia: *„Eu sunt Domnul care te vindecă!”*

Numai în Noul Testament sunt peste 600 de făgăduințe diferite, date cu privire la vindecarea divină, și cu toate acestea noi punem la îndoială puterea lui Dumnezeu. Ce va însemna judecata pentru noi?

„Eu sunt Domnul care te vindecă.” Da, domnilor, aceasta este taina pe care o ținea doctorul Moise în trusa lui medicală. În felul acesta, a putut să vindece toate bolile și să-i ducă sănătoși prin pustie, direct în țara făgăduită.

Ei i-au părăsit pe acei medici lăudăroși din Egipt, ca să fie cu Medicul cel mare. Au lăsat grămada aceea mare, rece și formală, care spunea să nu există minuni și au mers mai departe. Și iată că imediat ce au făcut aceasta, Stâlpul de Foc se odihnea deasupra lor, călăuzindu-i zi și noapte. Vedeteți?

Ei erau vindecați și primeau tot ce aveau nevoie, dar cu toate acestea erau nemulțumiți și cârteau pentru că au rămas fără apă.

Așa sunteți și voi cei din Louisville, în mijlocul acestor plângăcioși care spun: *„Zilele minunilor au trecut! Asociația noastră*

medicală încearcă să oprească vindecarea divină de-a lungul țării.” Nu, voi nu o veți putea opri niciodată! Nu o veți putea opri așa cum nu puteți opri nici soarele. Așa este.

Acum câțiva ani când am început să predic despre vindecarea divină în tabernacolul din Jeffersonville, mi-a fost foarte greu pentru că nu eram cunoscut, dar astăzi sunt milioane de oameni care pot să depună mărturie cu privire la felul în care au fost vindecați.

Încercați să-i opriți! Nu, nu veți reuși! De ce?

Pentru că Domnul a sădit, Domnul a udat și tot El a făcut să crească. Cine-i va smulge din mâna Lui?

Cu câțiva timp în urmă am vizitata statuia

Libertății. Peste tot împrejurul ei zăceau o mulțime de vrăbiuțe moarte.

Când

le-am văzut, l-am întrebat pe ghid ce li s-a întâmplat, iar el mi-a zis:

„Noaptea trecută a fost furtună. Ele au intrat în lumină și desigur, lumina le-ar fi dus în siguranță, dar ele au încercat s-o ia și s-o scoată afară. Acesta a făcut să se izbească cu capul de geam și astfel s-au zdrobit.”

„Slavă lui Dumnezeu!” am strigat bucuros. Cred că omul acela s-a gândit că sunt nebun, dar eu am spus: „Aceasta mă duce cu gândul la oamenii care încearcă să scoată din biserică vindecarea divină și puterea învierii lui Isus Hristos.” Ei își vor zdrobi capetele, dar nu o vor putea scoate afară.

Fraților, acceptați-o și zburați în siguranță cu El!

Așa este. Amin.

*„Moise, vorbește stâncii!” i-a spus Dumnezeu,
„și așa va țâșni imediat din ea!”*

Nu demult, am văzut într-un muzeu, un tablou care voia să prezinte stânca lovită de Moise. Dar pictorul a desenat acolo un pârliaș subțirel ca o andrea. Când l-am văzut, mi-am zis: „Cât de ridicolă este această prezentare!”

Fraților, eu singur n-aș fi putut să beau dintr-un asemenea izvor dacă aș fi fost însetat! Știți câți oameni așteptau ca să bea? Peste două milioane, plus animalele. Aceasta înseamnă că aveau nevoie cam de patruzeci de mii de galoane/minut, (1 galon=3,78 l) ca să se sature. Aleluia! Aceasta înseamnă cam 10,5 milioane de m³.

Aceasta îmi amintește de religia unor oameni. Ei cred că ajunge dacă merg duminica la școala duminicală și primesc o gură de apă, care nu le ajunge nici cât să dea pe la ochi.

În ce mă privește, mie îmi place să stau la arteziana care țâșnește cu destulă presiune ca să mă poată lua și duce spre veșnicie. Aleluia! Eu sunt fericit pentru că am plecat din locul acela uscat și am ajuns acolo unde se toarnă din abundență. Da, domnilor!

Unii spun: „Păi, eu nu pot să stau mai mult de zece minute! Doamne, cât se mai lungește predicatorul acesta!”

Cât de adâncă este mântuirea ta? Așa este. Poate mergi la biserică numai duminică dimineața și zici: „Voi merge să văd ce au de spus!” Ce vei obține? O picătură mică, un scuipat. Asta este tot.

Fraților, eu vă spun însă că atunci când Moise a lovit stânca, a fost udat tot pustiul. Da, domnilor. Ei au avut nevoie de apă, așa că au băut și au băut până când s-au săturat. Dar apa nu a încetat ci a continuat să curgă: cam 40 de galoane/minut. Gândiți-vă numai cam câtă apă ar putea să bea o mulțime de două milioane de suflete, plus cămilele și celelalte animale pe care le aveau.

Biblia spune: „...a ieșit apă din belșug, așa încât a băut și adunarea și au băut și vitele.” (Numeri 20.11).

Deci apa a curs prin toată pustia.

Vedeți? În felul acesta ne dă și Isus Hristos Duhul Sfânt.

Poate spui: „Eu aș merge la biserică, dar nu pot suporta gălăgia de acolo!” Frate, atunci când vei muri, nu vei putea merge în cer pentru că și acolo este gălăgie.”

Biblia spune: „Zi și noapte ziceau fără încetare: „Sfânt, sfânt, sfânt, este Domnul...” (Apocalipsa 4.8). Deci ei vor striga tot timpul acolo. Cum vei putea suporta gălăgia?

Dar ce vei face tu? Te-ai umezit puțin. N-ai vrea, deci, să te așezi sub acea revărsare de apă și s-o lași să curgă peste tine ca să te spele până în adâncul inimii, până simți că te pierzi și nu mai știi unde te afli?

Îmi amintesc că obișnuiam să le spun tatălui și unchiului meu că știu să înot. Și iată că într-o zi ne-am dus lângă un eleșteu

și tata mi-a zis: „Aș vrea să văd cum înoți.” Micuțul eleșteu era cam așa de adânc (fratele Branham arată). Când l-am auzit pe tata că vrea să mă vadă înotând, mi-am dat repede jos „averea” de haine, m-am prins de nas și am sărit în apă. Apoi am început să sar în sus și-n jos și să lovesc nămolul, care stropea peste tot în jur. „Cum înot, tată?” l-am întrebat bucuros, dar el mi-a răspuns: „leși afară de acolo!” Aceasta se putea numi înot? Era mai degrabă bălăceală în nămol.

Aici este problema și cu biserica. Ea are o mulțime de „târâtori” prin noroi. Da, așa este. Târâtori prin noroi.

Odată, unchiul m-a luat cu barca pe râul Ohio. Până atunci mă tot făcusem că înot, dar de data aceea, el a vâslit până într-un loc unde apa avea cam 20 de picioare adâncime (cam 6 metri) și m-a pus să înot acolo.

„Ei, cum este acum cu înotul?” m-a întrebat el. A trebuit să înot sau să mă înece. Amin. Aleluia.

Tactica aceasta ar trebui folosită și în biserică.
Fiecare ar trebui să stea în torent, acolo unde Dumnezeu a deschis stânca.

Prietene, poate că în seara aceasta ești pe punctul să pieri, dar aș vrea să știi că trebuie să faci un singur lucru: vorbește Stâncii! Așa este.

Poate ai fost peste tot, la toate bisericile și nu prea înțelegi lucrurile. Vorbește Stâncii! Da, tu poți vorbi cu El!

Domnul i-a spus lui Moise: „Vorbește Stâncii și ea

va da apă!”

Nu mai trebuie să-L lovești, ci doar vorbește-I! Da, vorbește cu El prietenește.

Poate ai fost la medic. Poate ai făcut tot ce ai știut ca să te vindeci, dar cu toate acestea el ți-a spus: „Nu mai putem face nimic pentru tine!”

De ce nu-l vorbești în seara aceasta Stâncii? Ea are apa vieții și poate să-ți dea viață din belșug.

Biblia vorbește de o femeie numită Agar, care trebuia să fugă cu copilașul ei în pustie, având doar un burduf cu apă. Ea i-a dat copilului să bea toată ziua din acel burduf, dar la un moment dat apa s-a terminat. Copilașul a început să țipe, iar buzele îi erau crăpate de sete. Ce putea face o mamă temătoare de Dumnezeu? A încercat să găsească undeva un strop de apă, dar zadarnic, și pentru că nu putea suporta să-l vadă murind, l-a așezat sub un tufiș și s-a îndepărtat de el plângând. Ce a făcut apoi? „...A ridicat glasul...” și a vorbit Stâncii. Atunci a venit Îngerul Domnului, i-a vorbit și i-a zis: „Agar, ce-i cu revărsarea aceea de acolo?” Când a privit, femeia a văzut un izvor de apă, care mai curge și astăzi. Da, acea apă mai curge încă după 4.000 de ani. De ce? Pentru că Agar i-a vorbit Stâncii, iar Stânca i-a dat apă. (Geneza 21.14-19).

Tot Biblia vorbește despre niște copii evrei care au fost aruncați în cuptorul cu foc, dar ei au vorbit Stâncii și Ea i-a izbăvit.

Tot cu Stânca a vorbit și femeia de la fântâna Samariei. Ea era o femeie păcătoasă, decăzută, și din cauza aceasta era

disprețuită de toți. Iată însă că într-o zi când a venit la fântâna lui Iacov, ca să ia apă, s-a întâlnit cu Stânca și i-a vorbit. Atunci Stânca i-a dat o mare revărsare de apă pentru sufletul însetat. Ce s-a întâmplat atunci? Femeia nu s-a înecat, ci a alergat în cetate ca să spună tuturor ce i s-a întâmplat. De ce? Pentru că avea Viață.

Și ea le-a spus tuturor: „*Veniți de vedeți un Om care mi-a spus tot ce am făcut; nu cumva este acesta Hristosul?*” (Ioan 4.29).

Vedeți, ea a vorbit cu Stânca și Stânca i-a dat apă.

Biblie ne vorbește de o altă femeie care și-a dat toți banii la medici, dar niciunul nu a putut să-i oprească scurgerea de sânge de care suferea. Poate și-a ipotecat gospodăria sau a vândut-o, dar totul a fost degeaba. Iată însă că într-o zi pe când stătea și croșeta, a auzit gălăgie pe drum. A alergat acolo și a vorbit Stâncii, iar Stânca s-a întors și a întrebat: „*Cine M-a atins?*” În clipa aceea tot necazul ei s-a isprăvit, pentru că El i-a dat o revărsare de Viață care a oprit scurgerea de sânge.

Acolo era și un bătrân cerșetor orb, murdar și nebăgat în seamă de cei din jur. El a auzit larma mulțimii și a întrebat ce se întâmplă, după care a vorbit Stâncii.

Imediat membrii bisericii lui au sărit în sus și i-au spus: „Nu se cade să faci așa ceva! Stai liniștit!” Dar el nu i-a ascultat, ci a strigat și mai tare: „*Fiul lui David, ai milă de mine!*” (Marcu 10.48). O, el a vorbit Stâncii, care i-a dat imediat o revărsare de apă și ochii lui s-au deschis.

Aceeași Stâncă din pustie este în seara aceasta în

mijlocul nostru ca să vă dea bucurie.

Odată, tot Ierusalimul stătea ca să-L vadă pe „acel pretins Vindecător divin, pe acel holly-roller,” intrând în oraș însoțit de câțiva oameni care strigau: „*Osana Fiul lui David! Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului! Osana în cerurile preaînalte!*” (Matei 21.9).

Dar acei membri „stilați” ai bisericii stăteau acolo cu hainele lor lungi și spuneau indignați: „Vai! Să tacă! Cum pot spune așa ceva? O, ne trec fiori reci pe spate când îi auzim ce strigă!” Dar ce le-a spus El?

„Vă spun că dacă vor tăcea ei, pietrele acestea vor striga!”

Ce era aceasta? Stânca dezlipită din munte fără ajutorul vreunei mâini omenești, venea rostogolindu-se în Ierusalim, iar micuțele pietre s-au grăbit să bea din ea.

„Vorbește stâncii și ea va da apă!”

Dacă în seara aceasta ai nevoie de mântuire, vorbește Stâncii și ea îți va da apă vie. Dacă aluneci tot timpul de pe cale, vorbește Stâncii și ea îți va da apă. Dacă ești fără Hristos și ai încercat să-L găsești pe la toate bisericile care există în oraș, vorbește Stâncii și ea îți va da apă.

Crezi aceasta? Dacă te-ai îndepărtat de Dumnezeu și crezi că nu mai ai nici o șansă, vorbește Stâncii și ea îți va da apă vie.

Credeți din toată inima? (Amin). Credeți că Dumnezeu
Se va îndura? Credeți din toată inima? Aleluia! El este aici în seara aceasta.

Dacă ești bolnav și ai încercat totul fără nici un
rezultat; dacă ai încercat să ajungi în rândul de rugăciune și nu ai reușit;
dacă ai umblat de la o adunare la alta; dacă ai fost uns de păstor și totuși nu
ai fost vindecat, de ce nu-l vorbești Stâncii? Ea îți va da apa vie.

De ce nu încerci măcar o dată să intri în vorbă cu
El? Fă-o chiar acum, fiindcă este prezent în locul acesta. El este aici ca să
vă vindece pe fiecare în parte. Eu cred aceasta din toată inima și știu că Isus
Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu este chiar aici.

Acum când vreau să fac o chemare la altar, vin peste
mine o mulțime de vedenii cu privire la diferite persoane din clădire. O,
aceasta-i minunat! Puterea lui Dumnezeu este aici. Îl simt mișcându-Se peste
tot. Începe să mă transpună dintr-o dimensiune în alta, fiindcă aici sunt
oameni bolnavi și rugăciunile lor fac aceasta pentru a confirma Cuvântul lui
Dumnezeu.

El este aici. Aceași Stâncă. El știa unde se afla
femeia care avusese scurgerea de sânge.

Fraților, El este aici, iar dacă îi veți vorbi, vă
va da apă vie. Credeți aceasta din toată inima? (Amin).

Crezi aceasta, doamnă? Femeia de la mijloc... Nu ai
număr de rugăciune și suferi de diabet, așa-i? Nici nu ai nevoie de număr. Crezi
că poți vorbi cu Stânca? Ai vrea să vorbești cu El despre diabetul tău? Atunci
ridică-te în picioare și spune: „În accept pe Isus Hristos ca Vindecător
personal,” și Dumnezeu te va duce acasă sănătoasă.

Vorbește-I Stâncii! Dumnezeu să te binecuvânteze. În ordine. Du-te și fii sănătoasă.

Doamna de lângă ea crede? Tu ai varice, nu-i așa?
Da, așa este. Ridică-te puțin în picioare. Cel care stă lângă tine nu este soțul tău? Ba da. El are diabet. Pune mâinile peste soția ta. În ordine. Voi veniți din Illinois. Puteți să vă întoarceți acasă liniștiți. Vorbiți Stâncii și boala nu se va mai întoarce niciodată la voi. Aleluia!

Stânca lovită în pustie este în seara aceasta aici. Eu știu aceasta.

Crezi aceasta, doamnă? Cea cu pălăria înflorată. Ai artrită și ai încercat să scapi de ea. Crezi din toată inima că Dumnezeu te poate vindeca? Atunci ridică-te și mișcă-ți piciorul în sus și-n jos, apoi spune: „Artrita s-a dus!” și așa va fi. Vorbește Stâncii și ea îți va da apa vieții.

Fraților, Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci.

Crezi aceasta, doamnă? Cea care stai aici și ai spus: „Laudă Domnului!” Tu ai o boală femeiască. Crezi că Isus Hristos te-a vindecat? Ridică-te puțin. Crezi din toată inima? Ai o boală femeiască, un abces. Este adevărat? Cine mă face să-ți spun aceste lucruri ascunse? Stânca. Ea este aceea care-ți vorbește prin mine. Răspunde-i și fii sănătoasă. Aleluia!

O, cum vrea El să-Și descopere puterea!

Același Înger al Domnului, același Stâlp de Foc,

care a călăuzit poporul Israel prin pustie este în seara aceasta printre noi.

Încerc să găsesc o femeie... Ea se roagă. Unde este oare? Da, este aici, în rândul doi. Nu se roagă pentru ea, ci pentru soțul ei care este bețiv. Este adevărat, doamnă? Ridică-te în picioare. Vorbește-i Stâncii și Dumnezeu îl va scăpa din această stare. Dacă vei crede, Dumnezeu va face tot ce ceri.

Voi credeți? Dacă vă ridicați în picioare și îi vorbiți Stâncii, ea vă va da apă vie.

Vreți să vă ridicați?

Cine dorește să-L primească pentru mântuire?
Ridicați mâna și spuneți: „Îl doresc în inima mea!”

Dumnezeu să te binecuvânteze. Și pe tine, și pe tine, și pe tine...

Cancerul te-a părăsit, fratele meu. A plecat. Poți merge acasă pe deplin sănătos. Aleluia! Acesta-i adevărul.

Toți cei care doriți să fiți vindecați, ridicați mâna și spuneți: „Doamne, vreau să-Ți vorbesc.” Așa este.

Iată-le cum pleacă.

Domnule, tu ești eliberat. Isus Hristos te-a

vindecat.

O, Dumnezeule îndurător, trimite puterea Ta în seara aceasta. Uple audiența cu prezența Duhului Sfânt și îngăduie să se facă semne și minuni. Fă ca în locul acesta să nu mai fie nici un infirm și nici un bolnav.

Îngăduie ca fiecare să fie vindecat în Numele lui Isus Hristos. Amin.

- Amin -